

θὰ καθίστα δυσχερῆ τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας ταύτης, καίτοι συντεταγμένης εἰς τὰ κατάλληλα διὰ τὴν σκηνὴν ὄρια.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐτέρων ἔποψιν ἐξόχως ἐκίνησε τὸ ἡμέτερον ἐνδιαφέρον τὸ ὥραϊον ἔργον τοῦ Κ^ο Παγκαβῆ, ὅστις ἀποδείκνυται ἀριστοτέχνης περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης καὶ τὴν διάπλασιν τῶν στίχων. Εἰσι δὲ οἱ στίχοι αὐτοῦ οἱ συνήθεις τῆς ἀρχαίας τραγωδίας Ἰαμβικοί τρίμετροι, ἀλλὰ βασίζονται, οὐχὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ βραχέων συλλαβῶν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τονιζομένων καὶ μὴ, διὸ καὶ συμπιπτουσιν ἀκριβῶς μετὰ τῶν Γερμανικῶν Ἰαμβικῶν ἐξαμέτρων. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιστῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς

παραθέσεως ἐνὸς τοῦλάχιστον στίχου τοῦ πρωτοτύπου, μετὰ τῆς διὰ λατινικῶν χαρακτήρων γραφῆς, πρὸς κατάδειξιν τῆς προφορᾶς, καὶ τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως. Ὁ Ἰουστιανὸς λέγει πρὸς τὴν Θεοδώραν

Ὁ ἄγγελός μου ἔσθι σὺ ὁ ἀγαθός.

Ho ángelós mu ési sy ho ágathós.

Mein Engel bist du, ja mein guter Engel du.

Ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου τούτου παραδείγματος καταδείκνυται, ἡ γλῶσσα καίτοι νεοελληνικὴ προσεγγίζει ὅσον οἶόν τε πλεύτερον εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ τυγχάνει τοσοῦτον καθαρὰ, ὥστε εὐχερῶς κατανοεῖ αὐτὴν καὶ αὐτὸς ὁ ξένος ὁ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀναγινώσκων τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΠΑΓΑΝΙΝΗ.

Ὁ βίος τοῦ Παγανίνη περιβάλλεται μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ ἀνιγματοῦδους αἰγλῆς. Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ἀκόμη τοῦ βίου του ὁ ἔξοχος καλλιτέχνης διηυγάζετο ὑπὸ τῆς αἰγλῆς ταύτης, ἥτις παρῆεν αὐτῷ πρὸ πάντων ἀπέναντι τοῦ ὥραϊου φύλου ἰδιάζον τι γόητρον. Δὲν εἶνε δυνατόν ὅμως ἐν τῷ στενῷ τούτῳ χώρῳ ἐκτενῶς νὰ περιγράψωμεν τὸν πολυκύμαντον καὶ ταραχώδη βίον τοῦ ἀνδρὸς καὶ διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα μόνον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα κυριώτερα τινὰ γεγονότα τοῦ βίου του, ἅτινα ρίπτουσιν ἐπαρκῆς φῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης χρεωστῇ τὴν φήμην του εἰς τινὰ σύμπτωσιν. Ἦτον ἐν Ῥώμῃ, ὅτε νέος ἀκόμη ἐκέρδαινε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μουσικῶν παραδόσεων. Ἐν τούτοις αἱ παραδόσεις του ἦσαν τόσον ὀλίγαι, ἡμεῖβετο δ' ἀπέναντι αὐτῶν τοσοῦτον γλίσχρως, ὥστε οὐχὶ σπανίως ἡ πείνα ἔκρουε τὴν θύραν του. Τότε ξένη τις ἀοιδὸς ἔδωκε μιᾷ τῶν ἡμερῶν μουσικὴν συναυλίαν, εἰς ἣν πολλοὶ καὶ ἐπίσημοι μελοποιοὶ εἶχον ὑποσχεθῆ τὴν συμμετοχὴν των· ἐν τούτοις ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ἑσπέρα, ἕνεκα διαφορῶν καὶ μοχθηρῶν ῥαδιοουργιῶν, ἐγκατέλειψαν τὴν ἀοιδὸν μόνην εἰς τὴν τύχην τῆς. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς αὐτῆς ἐνθυμεῖται, ὅτι συχνάκις ἐν τῇ γειτονίᾳ τῆς εἶχεν ἀκούσει θαυμασίους ἤχους βιολίου καὶ ἀμέσως ἀποστέλλει φίλους τινὰς αὐτῆς, ὅπως ἀνεύρωσι τὸν ἄγνωστον μουσικὸν καὶ συμπαραλάβωσιν αὐτόν. Οὗτοι μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις ἀνευρίσκουσιν ἐπὶ τέλους τὸν νεαρὸν θεράποντα τῶν Μουσῶν, — τὸν Παγανίνην. Ἐπανελθὼν ἐκ τῶν παραδόσεών του εἶχεν εἰσελθεῖ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ πενιχρόν του δωμάτιον.

Κατάκοπος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κλίνης του. Πρὸ τοῦ νοός του παρέρχονται αἱ διάφοροι θλιβεραὶ εἰκόνες τοῦ βίου του, ἀπὸ μακροῦ παρελθούσαι καὶ διαρκῶς ἐξακολουθοῦσαι νὰ παρέρχωνται ἡμέραι στερήσεων καὶ ἀπογοητεύσεως· ὡς παῖς ἔπαιζεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ λιμένα τῆς Γενούης καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἑσπέρας ἐκόλλα διὰ τῶν μικρῶν δακτύλων του χαρτίνους κώνους διὰ τὸ πενιχρὸν παντοπωλεῖον τοῦ πατρὸς του. Ἐπειτα βλέπει ἑαυτὸν ἀπέναντι τῶν ἀγαπητῶν διδασκάλων του, τοῦ Σερβέττου καὶ τοῦ Ῥόλλα, οἱ ὅποιοι ἐδίδαξαν αὐτὸν τὴν θεῖαν τέχνην τοῦ παίζειν τὸ βιολίον. Ὡς εὐτυχὴς καὶ θεῖα ὑπηρεσία τῶν Μουσῶν! Καὶ ἐν τούτοις ἡ τέχνη αὐτῆς, ἡ καταθέγουσα τὰς καρδίας εἶνε σκληρὰ καὶ ἀσπλαγχνος σειρήν. Οὔτε τὸ ἀναγκαϊότατον εἶχε θελήσει νὰ τῷ παράσχει, οὔτε αὐτὸν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον!

Καὶ ἐν ᾧ εἶνε παραδεδομένος εἰς τοιοῦτους ῥεμβασμούς, κρούεται αἴφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου του καὶ εἰσέρχονται οἱ ἀναζητοῦντες αὐτὸν ξένοι. Ἐρωτᾶται ἂν ᾔνε μουσικός, ἂν παίζει καθ' ἐκάστην ἑσπέραν βιολίον, καὶ ἂφ' οὗ ἀπεκρίθη καταφατικῶς εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις, δὲν δύναται ν' ἀποκρούσῃ τὰς παρακλήσεις των — πρέπει νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν, πρέπει διὰ τῆς προσελεύσεώς του νὰ καταστῇ ὁ σωτὴρ ἄγγελος τῆς ἕνεκα τῆς μοχθηρίας τῶν ἄλλων τεχνιτῶν εἰς δεινοτάτην θέσιν περιελθούσης ξένης ἀοιδου.

Τὸ δημόσιον ἔρχισεν ἤδη νὰ θορυβῇ· ζητεῖ ἀνυπομόνως τὴν ἐναρξιν τῆς συναυλίας· τότε δίδεται ἀκριβῶς τὸ σημεῖον καὶ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν ἔχει ὁ νέος βιολιστής. Μικρὰ καὶ ἀδύνατός τις μορφή, συρομένη μᾶλλον παρὰ βαδίζουσα καὶ ἐνδεδυμένη παλαιὸν ἐκ βελούδου ἐπενδύτην, παρουσιάζεται εἰς τὸ δημόσιον· ἦτον ὁ Παγανίνης. Τὸ ὄχροκίτρινον πρόσωπόν του περιβαλλόμενον ὑπὸ πυκνῶν μελανῶν βοστρύχων, ζωογονεῖται ὑπὸ δύο μεγάλων διαπεραστικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες τώρα κεκμηκότες ἀτενίζουσιν ἔμπροσθέν των. Παρὰ τῷ δημοσίῳ ἤρχισε νὰ ἐγείρεται ἐλαφρὰ ταραχή, ἔφ' ἐκάστου δὲ προσώπου δύναται τις ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς χαρακτηριστικὰς σκωπτικοῦ μειδιάματος.

Αἴφνης ὁ ξένος μουσικός ἀρχίζει νὰ παίζει. Βραδέως καὶ θλιβερῶς ἤχεϊ τὸ βιολίον· οἱ τόνοι του ὅλονεν γίνονται βαθύτεροι καὶ σπαρακτικώτεροι· παράπονα καὶ βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ ἐκπέμπονται ὑπὸ τῶν μελωδιῶν ἐκείνων, ἐκφραζουσὼν ὅλον τὸν πόνον βαρυαλγούσης ἀνθρωπίνης καρδίας. Τὸ μειδιάμα ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ προσώπου τῶν ἀκροατῶν· βαθεῖα συγκίνησις εἶχε κατακυριεύσει ἅπαντας καὶ δάκρυα ἐφαίνοντο ἀναβλύζοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὁ Παγανίνης τελειῶν ἐκπέμπει αἴφνης ὀξεῖαν παραφωνίαν. Στιγμιαία σιγὴ καὶ ἀμέσως ἀκολουθοῦσι παρατεταμέναι χειροκροτήσεις καὶ ἀτελεύτητοι ἐπευφημίαι. Ἐπανειλημμένως ζητοῦσι νὰ ἴδωσι τὸν μεγαλοφυᾶ καλλιτέχνην, ν' ἀκούσωσιν αὐτὸν παίζοντα· παρουσιάζεται ἅπαξ ἔτι, ὑποκλίνεται ἀδεῶς, μειδιᾷ εὐχαριστῶν, ἀλλὰ περὶ τὸ στόμα του ζωγραφεῖται μελαγχολία, σπαρακτικὸς πικρὸς γέλως· αἴφνης κλονίζεται καὶ πίπτει. Περίφοβοι τρέχουσι πρὸς αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον κατορθοῦσι νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν ταλαίπωρον εἰς τὰς αἰσθήσεις του· ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἱ πρῶται του λέξεις εἶνε — „ψωμί . . . ψωμί!“ Ταχέως τῷ δίδουσι ἄρτον καὶ ἐν ποτήριον οἴνου. Ἦδη ὅμως καὶ πάλιν ἐκρήγνυται ἡ θύελλα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· τὸ δημόσιον ἀπαιτεῖ ν'

ἀκούσῃ καὶ ἐκ δευτέρου τὸν θεῖον καλλιτέχνην. Ὁ Παγανίνης ἀνέλαβε δυνάμεις καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὴν σκηνήν, ἐν ᾗ δὲ ὑφοῖ τὸ τόξον, ὅπως σύρῃ αὐτὸ ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ βιολίου του, ἐπικρατεῖ σιγῇ βαθυτάτῃ. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην οἱ τόνοι, οὐς ἀναδίδει τὸ ὄργανον, δὲν ἐκφράζουσι πλέον παράπονα, ὅχι πλέον μελαγχολίαν καὶ ἄλγος, ἀλλὰ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. — Μετὰ τὸ πέρας ζωηρόταται ἐπευφημίαι ἀπονέμονται πάλιν εἰς τὸν ἄχρι τοῦδε ἀφανῆ μουσικόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ φήμη καὶ ἡ δόξα τοῦ Παγανίνης ἦτο πλέον τεθεμελιωμένη. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀπέκτησε καὶ ἀπειρα πλούτη.

Ὁ Παγανίνης ἦτο παράδοξος καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος. Πολλάκις ἀνεφαίνετο εἰς τινὰ πόλιν ὅλως ἀπροσδοκῆτως καὶ πάλιν ἐξηφανίζετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Οὕτω συνήντησεν αὐτὸν ὁ Ῥωσίνης τῷ 1817 ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα σχεδὸν ἐπὶ τρία ἔτη ἀσθενῆς ἐξ ὅλως μακρὰν τῆς κοινωνίας. Πανταχοῦ ὅμως ὅπου ἂν ἤρχετο, ἠλέκτριζεν ἅπαντας οὐ μόνον διὰ τῆς ὄντως δαιμονίου τέχνης του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς πρωτοτυπίας καὶ μεγαλοφυοῦς ἐμφανισέως του. Σύγχρονός τις περιγράφει αὐτὸν ὡς ἐξῆς. „Ἦτον ἰσχνός, τὸ πρόσωπόν του ὠχρὸν καὶ οἱ χαρακτῆρές του τραχεῖς· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον ζωηρὸν πῦρ, ἐπισκιαζόμενοι ὑπὸ πυκνῶν ὀφρύων· ἡ ρίς του ἦτο ῥωμαϊκὴ καὶ τὸ ὑψηλὸν του μέτωπον περιέβαλλε μέλαινα καὶ μακρὰ κόμη. Παράδοξόν τι καὶ ἐνίοτε μυστηριώδες μειδίαμα συνέσπα τὰ χεῖλη του, καὶ πρὶν μὲν ἀρχίσῃ νὰ παίξῃ, ἐφαίνετο βεμβύδης, χαλαρὸς καὶ ἐξηντλημένος, ἄλλος ἄνθρωπος ἐγένετο ὅμως, ἅμα ὡς τὸ τόξον του ἤγγιζε τὴν χορδήν. Ὡσεὶ ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ σπινθηρὸς ἐξεγειρόμενοι, ἐνετεινόντο τότε οἱ μῦς του καὶ μετ' ἀπειριγράπτου ταχύτητος καὶ τόλμης μετεχειρίζετο τότε καὶ τὸ τόξον καὶ τοὺς δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του. Τὴν ἐνθουν ταύτην κατὰστασιν, καθ' ἣν ἀνέπτυσσε τὴν ἀξιοθαύμαστον τέχνην του, ἠκολούθει πάντοτε προσωρινὸς κάματος, ὥστε συχνάκις διαρκούσης τῆς συναυλίας ἠναγκάζετο ν' ἀναπαύηται ἐπ' ὀλίγον καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἦτον ὅλως διόλου ἐξηντλημένος. Ὁ Παγανίνης ἦτον ἀληθῶς ἡ τελεία ἐνσάρκωσις τῆς ἀθανάτου τέχνης του.“

Ὁ Παγανίνης ἐμίσει τοὺς ἀνθρώπους. Φέρων ἐν ἑαυτῷ τα σπέρματα βραδείας νόσου, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῇ ἱατρόν, ἀλλὰ προὔτιμησε νὰ λάβῃ παρά τινος ἀγύρτου φάρμακον, εὐφῆμως ὀνομαζόμενον „τὸ βάμμα τῆς ζωῆς τοῦ Λεοῦ“. Ὁ Παγανίνης ἀπέθανεν ἐν Νικαίᾳ τῇ 27ῃ Μαΐου 1840, ἔχων ἡλικίαν 56 ἐτῶν. Ζῶν εἶχε περιφρονήσει τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο τοῖς πᾶσιν ἦτο γνωστόν, ὁ

ἐπίσκοπος τῆς Πάρμας ἀπηγόρευσε τὴν κηδεῖαν τοῦ λειψάνου του ἐπὶ ἱεροῦ ἐδάφους. Ἐν τινι ὑπογείῳ λέγεται ὅτι ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἔμεινε τὸ πτώμα του ἀκήδευτον, μετενεχθὲν δὲ κατόπιν εἰς Βιλλαφράγκαν ἔμεινε καὶ ἐκεῖ ἄταφον ἐπὶ τετραετίαν ὅλην. Τέλος μετὰ πολλὰς ταλαιπωρίας, ἀγῶνας καὶ χρηματικὰς θυσίας, ὁ υἱὸς του κατωρθώσε νὰ θάψῃ αὐτὸν κατὰ Μαῖον τοῦ 1845 ἐν τῷ νεκροταφείῳ κώμης τινὸς παρὰ τὴν Πάρμαν.

Περὶ τῆς τελευτῆς του ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς ἐν τινι ἀρχαίᾳ ἐφημερίδι τῆς Πάρμας.

— „Ἀφ' οὗ ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη μετὰ σιδηρᾶς τῷ ὄντι ἐνεργείας ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ τὸ σῶμά του καταστρέφοντος ἐχθροῦ, ἀπώλεσεν ἐπὶ τέλους τὴν μακρὰν καὶ μανιώδη μάχην. Τῇ 27ῃ Μαΐου κατελήφθη πάλιν ὑπὸ σπασμῶν, ἀφ' ὧν πάλιν μετέπεσεν εἰς νήδυμον ὕπνον. Ἐξύπνησε ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς. Ἡ νύξ ἦτο χλιαρά. Ὁ Παγανίνης διέταξε καὶ ἠνοίξαν τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του καὶ τὰ βαρέα παραπετάσματα τῆς κλίνης του. Ἡ σελήνη ἐφεγγυόβλει μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου ἑαρινοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐπλήρου διὰ τοῦ μυστηριώδους φωτός της τὸ δωματίον τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐλαφρῶς ἐψιθύριζον, θωπευόμεναι ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας, αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων, ἠκούετο δὲ μέχρις αὐτοῦ ὁ μυστηριώδης ῥυθμὸς τῶν ἀργυρῶν τῆς θαλάσσης κυμάτων. Τότε ἐνεθυμήθη ὁ Παγανίνης τὸ παρελθὸν καὶ ὠνειροπόλει καὶ ἐνετρύφα εἰς τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν θερινῶν νυκτῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρνου καὶ παρὰ τὰς πλήρεις ποιίσεως ἀκτὰς τῆς Γενοῦης. Ἐρρέμβανεν ἐπὶ μακρόν.

Ἐπὶ τέλους ἴστηθεὶς ὑπὸ τῶν πλημμυρούντων τὴν καρδίαν του αἰσθημάτων ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν πιστόν του φίλον, τὸ ἀχώριστόν του βιολίον, ὅπως ἀπαξ ἔτι ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτοῦ μαγευτικοὺς τόνους· ἀλλ' οἱ ἀμαυρούμενοι ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίζοντο ἴδη καὶ ὅτε ἐκίνησε τὰς χορδὰς του, αὐταὶ δὲν ἀνέμελψαν πλέον τοὺς θαλξικαρδίους ἐκείνους τόνους Ἀπαξ ἔτι καὶ ἰσχυρότερον ἐκέντησεν αὐτὰς — καὶ μία ἐξ αὐτῶν διερράγη. Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα διαρραγῇ καὶ ἡ καρδία τοῦ τεχνίτου. Ἄπαν τὸ πῦρ τοῦ μεγάλου καὶ μελωδικωτάτου πνεύματος, ὅπερ ὅλη ἡ οἰκουμένη εἶχε λατρεύσει, ἀπεσβέσθη μετὰ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου καὶ ταχέως ἀποσβεσμένου δυσήχου τόνου τῆς διαρραγείσης χορδῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Παγανίνης ἐκλείσθησαν καὶ ἐν ᾗ ἡ κεφαλὴ του κατέπιπτεν εἰς τὰ ὀπίσω, παρέδιδε καὶ αὐτὸς τὴν ὥραίαν του ψυχὴν

E. T.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ.

ὑπὸ

I. ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ.*)

I.

Ἐκαθίσταμεν ὅλοι περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ὁ καλὸς ἡμῶν φίλος Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης Ρίσελ — γνήσιος Ῥώσος καίτοι φέρων γερμανικὸν ἐπώνυμον, — ἤρχισε κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. — Θὰ σᾶς διηγηθῶ, κύριοι, ἱστορίαν συμβᾶσαν κατὰ τὸ 1830, — ὡς βλέπετε ἐκτοτε παρ' ἡμῶν ὑπὲρ τὰ

*) Σ. Σ. Κ. Σύντομον φιλολογικὴν σκιαγραφίαν τοῦ Συγγραφέως μετὰ εἰκόνας δημοσιεύομεν προσεχῶς.

40 ἔτη. Ἀλλὰ θὰ ἦμαι πολὺ σύντομος — μή με διακόπτετε λοιπόν.

Τότε κατῴκουν ἐν Πετροπόλει καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχον περατώσει τὰς πανεπιστημιακὰς μου σπουδὰς ὁ ἀδελφός μου ἦτον ἀξιωματικὸς εἰς τὸ ἱππικὸν τοῦ πυροβολικοῦ τῆς φρουρᾶς. Ἡ πυροβολαρχία του ἦτον ἐν Κράσνο-Σέλο, — διότι ἐκεῖ ἐγίνοντο τὰ θερινὰ γυμνάσια.

Ὁ ἀδελφός μου δὲν κατῴκει ἐν Κράσνο-Σέλο, ἀλλὰ ἐν τινι τῶν πλησιοχώρων χωρίων καὶ ἐκεῖ συχνάκις τὸν ἐπε-